

Jasna in Martin Druškovič

IZGUBLJENI ZAKLAD

MUZIKAL

Muzikal so izvedli člani Dramske skupine in Skupine Sled Kulturno-prosvetnega društva Kostrivnica. Premierna uprizoritev je bila 26. 10. 2013 v Kulturnem centru Rogaška Slatina.

Vloge: babica, vnukinja, vnuk, sprehajalki, najstniki, planinci, gospodar Ardegat, gospodinja, vile, kmetje, otroci, vdova, sin Janko, berač, poglavarka Špelka, razbojniki, vojaka, grof Attems, grofica Attems, grofič, Adam, Eve, Zaklajnšek, Uga, Lemberžani, potepuh.

V MUZIKALU SO SODELOVALI ...

Katarina Dragovan (babica)
Manca Druškovič (vnukinja Gabi, najstnica, planinka, spremljevalni vokal)
Domen Medved (vnuk Žiga, najstnik, planinec, spremljevalni vokal)
Frenk Firer (gospodar Ardegat)
Rezika Koražija (gospodinja, Lemberžanka, vdova, spremljevalni vokal)
Jože Koražija (kmet, Lemberžan, spremljevalni vokal)
Teja Pirš (najstnica, planinka, vila, Eva, kmetica, Lemberžanka, spremljevalni vokal)
Laura Krajnc (najstnica, planinka, vila, Eva, kmetica, spremljevalni vokal)
Jasna Druškovič (sprehajalka, planinka, vila, Eva, kmetica, spremljevalni vokal)
Sebastjan Murko (najstnik, planinec, sin Janko, spremljevalni vokal)
Marija Gajšek (kmetica, leंबरška županja)
Marija Bah (sprehajalka, poglavarka Špelka, kmetica, Lemberžanka)
Frenk Javornik (razbojnik, kmet, Lemberžan)
Franci Kitak (razbojnik, kmet, leंबरški župan)
Tilen Druškovič (najstnik, planinec, kmet, razbojnik, Lemberžan, spremljevalni vokal)
Janez Gobec (Uga, berač, potepuh)
Marko Kampuš (vojak, kmet, Zaklajnšek, Lemberžan)
Marko Gajšek (grof, kmet, Lemberžan)
Damjana Oblak (grofica, kmetica, Lemberžanka)
Matic Koražija (najstnik, planinec, grofič, spremljevalni vokal)
Andrej But (vojak, Adam, Lemberžan)
Malika Pavič (najstnica, planinka, Eva)
Nejka Pažon (najstnica, planinka, Eva, spremljevalni vokal)
Elina Pažon (najstnica, planinka, spremljevalni vokal)
Vida Lorgar (kmetica, Lemberžanka)
Lara Tadina (najstnica, planinka, spremljevalni vokal)
Tina Murko (najstnica, planinka, spremljevalni vokal)

Nadja Oblak (najstnica, planinka, kmečki otrok, Lemberžanka)

Jernej Koražija (najstnik, planinec, spremljevalni vokal)

Ana Ivič (najstnica, planinka)

Lana Dragovan (najstnica, planinka)

Špela Dragovan (najstnica, planinka)

Bernard Ivič (najstnik, planinec)

Tomaž Zorin (najstnik, planinec)

Pričeske, maska: Vida Lorgar, Marta Weilguni

Oblikovanje zvoka: Klemen Drovenik

Oblikovanje luči: Franček Hajnšek

Koordinatorji predstave: Jana Škorja, Ernest Oblak, Dragan Šučur

Tehnični mojstri: Jože Gajšek, Marko Gajšek, Fran Firer, Frenk Firer, Sergeja Firer, Frenk Javornik, Dragan Šučur

Instrumentali: Robert Kamplet, Uroš Zagožen, Secret Garden, Robert Novak, Gustav Holst

Plesna koreografija: Jasna Josić

Scenografija: Marta Weilguni, Jasna in Martin Druškovič

Kostumografija: Urška Jagodič, Terezija Junež, Marica Ban

Besedila in melodije pesmi: Jasna in Martin Druškovič, Vida But, Štefka Ogrizek, Tomaž Stradovnik

Scenarij, režija: Jasna in Martin Druškovič

OPOMBA: Pri uprizarjanju se uporablja pogovorni jezik, narečje in sleng, zato so v dramskem besedilu nekatere jezikovne nepravilnosti.

1. SAMI

Pred zaveso skupina otrok in mladostnikov. Pridejo iz dvorane »oboroženi« z mobiteli, mp3, tabličnimi računalniki. Govorijo vsevprek, drug preko drugega ... Odsotno buljijo v čudo tehnike, osebno ne komunicirajo, pogovarjajo se le po mobitelih.

Od strani zgovorni sprehajalki z otroškim vozičkom. Zgroženo opazujeta najstnike ...

PRVA SPREHAJALKA: Na, poglej si jih! Čisto odsotni so! Ne govorijo drug z drugim!

DRUGA: Sploh ne vem, če so normalni. Čisto za luno so. Ne vejo drug za drugega.

PRVA: Poleg te moderne ropotije jim je pa še dolgčas.

DRUGA: A je s teboj kaj drugače? Nisi prej rekla, da umiraš od dolgega cajta? A tale tvoj mali sploh kaj vidi svojega očeta?

PRVA: Še jaz ga ne! S šihta pride ponoči, navsezgodaj odide spet na šiht ...

Nori čas

Kot megla dan se vleče.
Spet dolgčas bova prodajala.
Jaz tudi nimam sreče,
da našo bi bajto krasil kdo doma.
Na delu ati, mami za evri ženeta se dan na dan.
Mi pa smo nonstop sami!
Ko družbo kdo bi delal nam!
Le ulica nas hrani, zavetje klapa ponuja nam.
Osamljeni smo, sami!
Ko družbo kdo bi delal nam!

Sami zdaj smo mi, sami zdaj smo mi, jaz, ti, mi vsi!

Hladilnik bom izpraznil, da moj želodec bo sendvič mlel.
Brez cilja celo večnost pred računalnikom boš prečepel.
TV mi družbo dela, moj čas zapolni, ga popestri.
Kaj bi brez mobitela, ki v postelji z menoj še spi!

Ful je nori čas
butnil zdaj med nas,
čuden to je špas.
Prazen naš je dom,
zunaj rompompom,
ulični bonton...
Sami zdaj smo mi,
sami zdaj smo mi,
jaz, ti, mi vsi.
Iščemo poti,
vpeti v nove dni,
v čas, ki beži.

Ful je nori čas
butnil zdaj med nas ...

Res je nori čas,
res je nori čas!

Otroci odplešejo, Gabi in Žiga ostaneta sama.

GABI: Evo, spet sma sama. Ko luč ob cesti.

ŽIGA: Obcestna lahterna je na boljšem kot midva. Če ima srečo, pride k njej včasih kak kuža, da jo polula. Ji vsaj takrat dela družbo.

GABI: Tole popoldne bo spet razvlečeno kot čikgumi! Kaj naj delam?

ŽIGA: Pojdi se špancirat po internetu. Takrat vsaj ne težiš!

GABI: Brez veze!

ŽIGA: Boš že kracala nalogo.

GABI: Ne tupi! Saj nisi moja mama. Pa še petek je.

ŽIGA: Mame ne bo s šihta?

GABI: Preberi si mesič! *(bere z mobitela)*

Imam sestanek, pridem zvečer. Hrana je v hladilniku. Pogrejta si jo v mikrovalovki. Bodita pridna. Poljub. Mami.

ŽIGA: Oči pa je tak spet na furi.

OBA (*oponašata očeta*): Služim denar, da bo vama lepše, kot je bilo nam!

ŽIGA: Daj izmisli si, kaj bi počela.

GABI: Ne moti me! Čakam, da mi bo kaj padlo v glavo!

ŽIGA (*čez čas*): A ti je že padlo?

GABI: Ne kvari moje koncentracije! (*po premoru veselo*) Ja, je! Šla boma nekam daleč!

ŽIGA: Ma ja, pozabi, sem zmatran. V šoli so nas kot sužnje trajbali pri fusbalu. Zdaj bi me pa še ti maltretirala!? Odpade!

(*čez čas*) Kam bi me pa ti rada gnala?

GABI: Proti Boču, k babici, pri njej je vedno tak kul.

ŽIGA (*navdušeno*): Vsaj enkrat v življenju si pravo zinila! Daj, zmigaj se, grema!

(*skrivnostno*) Mogoče mi bo pa babi končno le zaupala, kje je skrit izgubljeni zaklad.

2. PONOSNI SMO NATE

Ob nežni glasbi in petju ptičkov se zastor počasi odpre. Idila: gozd, travnik, potoček ...

Moja vas Kostrivnica

GABI: Lepa je moja vasica domača, v okrilju zelenega Boča leži.

GABI, ŽIGA: Lepa je v zimi, še lepša v zelenju, ko nam pomlad jo vso okrasí.

ZBOR: Samo pogledjte te gričke prijazne, obilo lepote v naročju drže.
Vinska jih trta krasí rodovitna, zeleni gozdovi domače šume.

ZBOR: Vsakdo, ki pride,
jo občuduje, našo vasico,
še taka je kje?
Ponosni smo nate,
saj delček si lepe,
saj delček si lepe
slovenske zemlje!

GABI: Ljubim te,
moja vasica domača!
Za mene na svetu
najljubša si ti!
ZBOR: Najlepša so leta
tukaj mi tekla,
v tvoji prekrasni okolici!

3. ISKANJE ZAKLADA

Na desni pred odrom skromno opremljena stara soba pri babici.

GABI: O, Bog, babi! Malo sma priromala naokrog!

BABICA (*veselo*): Ja, moja Gabika, Žigec! Vidva sta se spomnila na mene?! S čim se vama lahko za ta obisk oddolžim? Kak vaju lahko razveselim?

ŽIGA: Danes pa ne vem, če ti bo ratało. Zmatrana sma, z jeziki do popka, lena ko fuksa, dan je do kraja zagaman ...

BABICA: O, pa vem, s čim vama bom prišla do živega. Najprej se bosta okrepčala, potem pa bomo skupaj poiskali izgubljeni zaklad.

ŽIGA, GABI: Kul, to, zakon ... (*zatemnitev*)

Ob skrivnostni glasbi in v mraku pridejo do stare skrinje. Pokrov se škripajoče odpre.

ŽIGA, GABI: Zaklad! Eksplodiral bom od radovednosti!

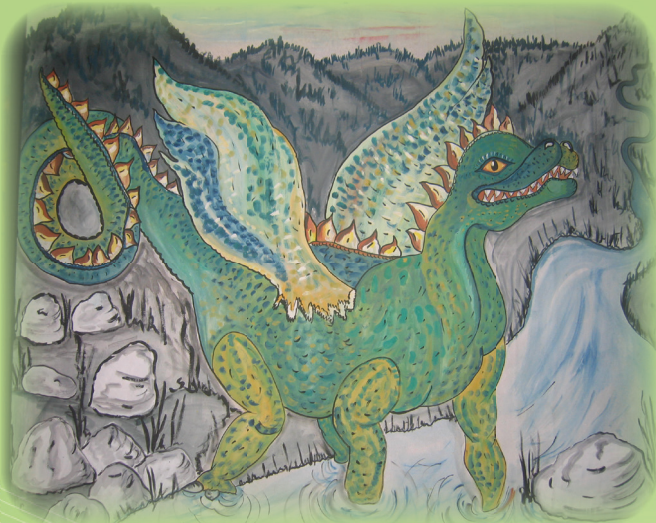
BABICA: Počasi se daleč pride. Ne bodita tako nestrpna. *(bere iz stare knjige)* Pravijo, da je cel Boč votel, v njem pa veliko jezero, v katerem je v starih časih živel strašni zmaj - lintvar.

ŽIGA: Tole zgodbo si nama že velikokrat povedala. Tak mi je svetska, da bi te kar naprej poslušal. Kar predstavljam si tistega strašnega zmaja, kako šiba sem in tja. *(posnema letalo)*
S stropa se spusti slika zmaja, nato še Pegaza. Pripoved nadaljujejo najstniki.

Zmaj je imel plavuti, da je lahko plaval, in peruti, da je lahko letel kot ptica. Kadar se je pripravljalo k hudemu vremenu, je nervozno švilgal sem in tja, da se je slišalo šumenje jezera iz sredine Boča.

Nekoč je prišel zmaj pri neki votlini na poljčanski strani Boča ven in letel proti Polskavi. Takrat je nastal tak vihar, da je za njim kar ruvalo drevje, poljčansko dolino pa je zasul s kamenjem.

Ko je priletel do Polskave, je strela treščila vanj in ga ubila. Od takrat ni več zmaja v Boču. A še danes je poljčanska stran Boča gola, poljčanska dolina pa je posuta z gramozom.

Neka druga legenda pa pravi, da je lintvar še vedno živ. Glavo ima pod Donačko goro, rep pa pod Bočem. Kadar malo zgane s trupom, je potres. Pogosteje pa zmiga z repom. Takrat privrejo na plan izviri vode okoli Boča.

Jaz sem zasledila, da ta zmaj še vedno živi. Kadar so ljudje do narave neprijazni, ga čarovnica na Donački gori ugrizne v uho in zmaj pobesni. Ko pogleda z rdečim očesom, sikajo strele, kadar pa nas preblisne z modrim, nastanejo poplave. En sam udarec z njegovim repom povzroči potres, prhutanje kril pa strahovit vihar.

Vendar pa zna čarovnica s svojo prekanjenostjo zmaja tudi umiriti. Ker so ljudje obljubili, da bodo spoštovali naravo, je čarovnica zmaja prepričala, da je postal dober. In od takrat namesto ognja bruha žlahtno vodo, ki na poljčanski strani privre na dan kot topli potok, na sončni strani Boča pa v obliki mineralnih vrelov.

Hvala za tvoj dar, narava

Tisočletja vre iz globočin kristalno čista,
blagodejno pomiri, nam žejo pogasi.
Mislim si: ujeta v kapljici je zgodba tista,
ki sanjavo žubori spev davnih dni:

Pegaz, konj krilati v Rogaški Slatini
udaril je s kopitom – studenec se rodi.
Novica o rogaški je vodi čudežni
razširila se med ljudi in kraj se razcveti.

V jezeru pod Bočem živel je strašni zmaj,
pošiljal blisk, vihar je tja v log, zeleni gaj.
Je z močnim repom mahal,
s tem vrelce prebudi;
vir zdravja je, nas osveži izvir kostrivniški.

Hvala iz srca za vse,
za vsak tvoj dar, narava,
ki nam ga kot dobra mati vdano podariš.
Bomo znali poskrbeti, da ostaneš zdrava,
da v smeteh in dimu se ne zadušiš?

Hvala iz srca za vse,
za vsak tvoj dar, narava,
ki nam ga kot dobra mati vdano podariš.
Čuvali te bomo,
da boš z nami dolgo zdrava.
Prosimo te, da nas še naprej pojiš!

Opojno dehtiš, bogato rodiš!

ŽIGA (*v smehu*): Da bi imel konj perutnice? Tega pa še nisem slišal!

GABI: Kaj še nisi videl njegovega kipa v Rogaški Slatini? Saj sem že večkrat rekla, da si slep!

ŽIGA: Spet si ustrelila mimo! Nisem slep, ampak lep!

BABICA: Pegaz je v grški mitologiji krilati, kakor veter hitri konj. Nekoč je ta čarobni konj hotel leteti na vrh grškega Parnasa, da bi se tam poveseil z muzami in okrepčal pri vrelcu Hipokrene. V Rogaški Slatini ga je ustavil sam bog svetlobe in pesništva – Apolon. Nagovoril ga je: »Nikar ne leti na grešni Parnas. Tam je vse sama izmišljotina in blišč puhlih ljudi. Tu, kjer stojiš, je vir zdravja in resnična božja moč. Namesto hipokrene pij rogaški vrelec!« Pegaz je ob tla udaril s kopitom in na tistem mestu je privrel na dan rogaški vrelec.

GABI: Ob teh zdravilnih vrelih se je razcvetelo zdravilišče in kasneje mesto Rogaška Slatina, Občina pa je krilatega konja Pegaza upodobila v svojem grbu in zastavi.

BABICA: Krilati konj Pegaz je tako postal simbolni stvarnik rogaške mineralne vode.

Voda je neprecenljivo bogastvo za razvoj kraja in občine.

Roparje so ujeli

GABI: Ti babi, res vse veš, si živ' leksikon!

ŽIGA: Ko jaz bom odrasel,
kot ti razgledan bom!

GABI: Ne vem, če iz moke bo tele kaj kruha.
Tvoja glava je čist' prazna, oslarije kuha!

Išči raje dalje, mogoče boš odkril,
kje ropar je bogastvo v Balunjači pustil.
Ko z drugimi razbojniki na Boču se je skrival.
ŽIGA, GABI: Ob grozni poglavarki Špelki
v jami je skrit prebival.

BABICA: Grofu Attemsu sina so ugrabili,
visoko odkupnino so zanj zahtevali.
Razbojnike nazadnje so zaprli, vse ujeli,
robustni poglavarki Špelki
glavo z vratu so sneli.

BABICA: Roparje so nazadnje ujeli,
pa Špelki glavo sneli.

BABICA, GABI, ŽIGA: Za lakomnost življenje so dali;
prepozno, zaman so se kesali.

Vsi hudodelci, ki kradejo, naj kazni ne uidejo!
Nekoč prišel bo tisti čas – pravica pride med nas!
Prišel bo čas, prišel bo čas – pravici zreš v obraz.

4. POHLEP

Romantična glasba, petje ptičkov ... idiličen prizor. Grof Attems, grofica in sin na sprehodu ...

Ob srhljivi glasbi ugrabitev grofovega sina, razbojniki zahtevajo odkupnino, ujetje razbojnikov, obglavljenje Špelke ...

GABI: Ful grozno! Zadnjič dolgo nisem mogla zaspati. Kar naprej sem mislila na tistega ubogega sina grofa Attemsa, ki so ga roparji ugrabili in zanj zahtevali visoko odkupnino. Tisti kruti prizori, ko so razbojnike nazadnje le ujeli in zaprli, poglavarko Špelko pa obglavili, so me še v sanjah preganjali. Ni bila kriva polna luna, tako kot si ti, pametnjakovič, izumil!

ŽIGA: Čisto po žensko. Meni je pa blo ful napeto. Pa še tisto naropano bogastvo, ki je baje skrito v jami Balunjači, mi presneto diši. Jaz ga bi že znal prav investirati!

(zasanjano) Babi, pomagaj mi priti do bogastva, ki se skriva v jami Balunjači.

BABICA: Saj veš, da do tega blaga ni mogoče priti. Pravijo, da »hude sape pogasijo vsako baklo«.

Kaj vse sem slišala o tej skrivnostni jami Balunjači!

Včasih je bilo pri hiši veliko več otrok, kot jih je danes. Starši so svojim otrokom pogosta rojstva njihovih bratov in sester razlagali po svoje. Dojenčke naj bi nosili kar iz te jame. V Balunjači naj bi bilo nekakšno skladišče z otroci.

ŽIGA: Ne spominjam se, da bi jaz izviral iz tega skladišča. Je bilo pa kar svetsko, da so starejši takole farbali svoje pokavce.

BABICA: V tisti jami je živel tudi zelo velik mož – velikan. V Ravnem, pri Bolhaku se je reklo pri tisti hiši, jih je dvanajst kožuhalo, on pa je vsem uspel sproti vezati. Zato je pa tudi pojedel cel svinjski pisker krompirja.

ŽIGA: Sladoled, to že! Da bi pa zmazal toliko krompirja? Ta je pa malo bosa!

BABICA: Velikan je z Boča nekam odšel. Nihče več ga ni videl.

5. BELE ŽENE

V Balunjači so nekdam prebivale tudi bele žene – vile rojenice, Farice ali Driade so se imenovalle. H kmetu Ardegatu so hodile plet žito, za plačilo so pa vzele samo mleko.

GOSPODAR ARDEGAT: Poglej, kako lepo raste naša pšenica.

GOSPODINJA: Ja, pa zel tudi! Ne vidiš, da bo ta nadloga kmalu večja od pšenice. Takoj jutri bi bilo treba tole njivo opleti.

GOSPODAR: Delo nas kar naprej priganja. Morda nam bo kdo od sosedov priskočil na pomoč.

Žitno polje. Ob nežni glasbi priplešejo tri vile rojenice. Pojejo, plejejo njivo, grabijo ...

Vile z Boča

GOSPODAR, GOSPODINJA:

Da svet bi zla obvaroval,
nam gozdne vile Bog je dal,
da bi ljudem bile v pomoč,
gori, kjer naš je Boč.

ZBOR: Da bi ljudem bile v pomoč,
gori, kjer naš je Boč.

VILA: Če huda ura bliža se, naj človek varuje se je.

Pred ujmo vila vas svarim, mleko za lon dobim.

ZBOR: Pred ujmo vila vas svari, mleko za lon dobi.

GOSPODAR: Hvala vam, dobre vile. Po vaši zaslugi bomo tudi letos imeli bogato žetev. Kaj lahko storim za vas?

VILA: Saj nas poznate in veste, da za plačilo vzamemo samo mleko. Le od mleka živimo.

GOSPODINJA: Prosim, prerokujte nam življenjsko pot našega sinka, ki spi v zibki in ne sluti, kakšna usoda ga čaka v življenju.

VILA: Namenjeno mu je dolgo, vendar težko življenje. Čuva naj se zime in nevarnosti, ki prežijo v gozdu, pri podiranju drevja.

GOSPODINJA: Bog vam povrni vašo dobroto!
Kako dolgo nas boste še razveseljevale
na Boču?

VILA: V teh prekrasnih krajih bomo
ostale tako dolgo, dokler bodo ljudje
dobri in pošteni.

VILE: Na njivi žito plejemo, še travnik vam pograbimo,
zapijemo, zaplešemo, zlati mir ljubimo.

ZBOR: Na njivi žito plejejo, še travnik vam pograbijo,
zapijejo, zaplešejo, zlati mir ljubijo.

BABICA: Danes po naših logih ne slišiš več čudovitih pesmi dobrih vil. Vile Farice so ljubile mir in tihoto. Ljudje pa so postali vse bolj zavistni, naduti, nespodobno so se obnašali. Objestno pokanje pastirskih bičev je vile za vedno pregnalo z gore. V Balunjači se še zdaj lepo vidi, kje so imele svoje spalnice in shrambe na policah in kako so imele notri vse lepo zglancano.

GABI: Žiga, ob prvi priložnosti se bova podala v to skrivnostno votlino. Takrat si bom natančneje ogledala, kako izgledajo tiste police. Lažje si bom predstavljala, kako so imele vile v jami vse lepo urejeno.

ŽIGA: Bolj so že imele pospravljeno kot ti svojo sobo.

GABI: Ti si kar svoj kurnik poglej! Kot bi bomba treščila v tvoj pajzlc.

ŽIGA: Pazi, da ne bo kaj treščilo v tvojo butico!

BABICA: No, no, spet sta skupaj. Raje poslušajta, kaj se je zgodilo na Formilah.

GABI: Tisti travnik na Boču blizu cerkvice Svete Marjete je posejan z luknjami, kot da bi nekdo nekaj kopal ali ril po zemlji.

BABICA: Pred davnimi časi je stala na Formilah vas, ki je bila tudi župnija. Gori je bila lepa cerkev, okrog nje pa hiše. Ljudje pa so bili čisto brezbožni in brezverni. Vsako nedeljo so delali. Zato jih je prišel opominjat sam Bog v obliki berača. Trikrat je prišel, a vse je bilo zaman.

6. NEPOKORŠČINA

Delo na polju. Kmetje pojejo in plešejo med delom, v podobi berača jih opozarja Bog.

Delajmo

KMETJE: Dozdeva se mi, da nedelja je.

Ne vem, saj delo kar naprej priganja.

BERAČ: Ne ženite za delom se, ljudje!

Nedelja je, molitev Bog poklanja.

KMETJE: Poberi se od tod, berač zabiti!

Ne bodo tujci pamet nam solili!

Daj, raje delaj, pojdi se solit!

Ne misli, da dobil boš jest in pit!

KMETJE: Delajmo, saj
le delo krepí telo, duha!
Se slavo ti bo pelo,
če priden boš za dva.
Zaviham si rokave,
počitka ne poznam;
so roke močne, zdrave,
saj delam dan na dan.

KMETJE: Le eden je odjezdil doli v vas,
tam v cerkvi je, pri maši zabušava!
On je lenuh, le Bogu krade čas!
Naj dela, da bogastvo bo pri nas!

Delajmo, saj le delo krepi telo, duha!
Se slavo ti bo pelo, če priden boš za dva.
Zaviham si rokave, počitka ne poznam;
so roke močne, zdrave, saj delam dan na dan.

8. KAZEN

Grmenje, bliskanje, potres ... Vas se pogrezne, teža Ob petju se postopoma prižigajo lučke.

Zvonovi pojejo

Lepo zvonovi pojejo, večernice zvoni;
nedeljo oznanjujejo Gospodove časti.

Lepo oprane mize so, prebrisane klopi;
vse je lepo pripravljeno
za dan Gospodovi.

A grešnik truden in zaspan ne sliši vabiti;
je v grešno d'janje zakopan, svet' praznik zamudi.

Le bodi nam pozdravljena sobota, večer ti;
da bi le enkrat srečna b'la sobota zadnjih dni.

ŽIGA: Tole je bilo pa kruto! Celo vas je kar zradiralo!

GABI: Bolj je bilo napeto kot kriminalka, ob kateri sem trepetala včeraj.

ŽIGA: Zakaj pa buljiš kar naprej v tisto škatlo, ponoči pa te luna nosi!

GABI: Da ne bo luna tebe za stalno nekam odnesla!

BABICA: Za ničvredno življenje je kazen včasih neizprosna. V kratkem času so izginile vse hiše z ljudmi in živino. Samo tisti, ki je šel k maši, je ostal živ.

V Kamenici so prišle na svetlo telege. Na mestu, kjer so stale hiše, so sedaj jame. Kjer je stala cerkev, je jama največja. Križ od zvonika in strelovod sta se še dolgo videla.

Ko so ljudje hodili tod mimo v Studenice k maši, so iz globine slišali zvonjenje zvonov in petje petelinov. Slišali so biti uro na stolpu. Bili so radovedni in so poskušali cerkev odkopati. Ko so jo že malo odkopali, se je do konca pogreznila. Nekateri so še vedeli za mesta, kjer so stale hiše bogatašev. Tudi te so hoteli skopati, da bi prišli do denarja. Trikrat so začeli kopati. Ko so že upali, da pridejo do bogastva, se je še vse globlje pogreznilo.

GABI: Spet bogastvo! Tale Boč pa skriva res polno bogastva.

BABICA: Ja, res! Le oči moraš imeti odprte ob pravem času, da ga vidiš in dobro srce, da to bogastvo občutiš in ga znaš doživeti. Koliko naravnih krasot skriva ta naša gora, ki je v hudih časih, med vojnami, nudila našim prednikom zavetje pred sovražniki. Zdaj pa nas zvesto brani pred točo in drugimi naravnimi ujмами.

9. POTRPEŽLJIVOST

GABI: Meni je pa najbolj kulška tista pesem, ki si nama jo večkrat prepevala. Govori o tem, kako je Bog ustvaril ta grešni svet.

ŽIGA: Tudi meni večkrat pozvanja v ušesih.

Ko je Bog ta grešni svet ustvaril

Ko je Bog ta grešni svet ustvaril,
ribe, ptice vse je skupaj spravil
in poslal je Adama na svet,
misleč, on vladal bode celi svet.

Ko čez čas Bog Adama vpraša,
kako se mu na svetu kaj dopade,
pa vzdihne: »Oče!« stari naš Adam,
»Gorje je meni, ker sem vedno sam!«

In pošlje Bog Adamu trden spanec,
da on na svetu ne bo večni samec,
mu vzame eno izmed reber preč,
ustvari Evo – to je njemu všeč.

Ko čez čas Bog Adama vpraša,
kako se žena Eva kaj obnaša.
»Le zderi mi takoj vse rebre ven,
ustvari mi še mnogo takih žen!«

Ko čez čas Bog Adama vpraša,
kako se žena Eva kaj obnaša:
»Oh, predobri usmiljeni Gospod,
le deni rebro meni nazaj not!

Pred ženo Evo nikdar nimam mira;
ponoč, podnevi vedno me sekira,
zvečer pa, ko k počitku se podam,
si moram posteljo postiljat sam!

Samo sedela bi in knjige brala;
namesto, da bi kuhala in prala.
Zvečer pa, ko k počitku se podam,
si moram bolhe še loviti sam!

Pred ženo Evo
nikdar nimam mira:
ona z mano vedno se prepira,
po sili še komando če nosit,
do grla sem že jaz te babe sit!«

Je videl Bog, da Adam nima mira:
ponoč', podnevi vedno se prepira,
odprl je rajsko vrata na stežaj –
za vedno spraznil je ta lepi raj.

Zato pa čujte vi, možje in žene:
potrpežljivo nosite to breme,
da ne bo naš usmiljeni Gospod
vtikal rebra vedno ven in not!

10. NORČE SI BODO BRILI

ŽIGA: Ne bi bilo slabo, Gabika, če bi ti prišel do živega nauk te pesmi. Da boš ubogala svojega bodočega moža. Če te bo seveda kdo sploh vzel!

GABI: Hvala, enako! Najbolj bo srečna tista, ki te bo zgrešila!

GABI (*išče po skrinji*): Glej, kaj sem našla!

ŽIGA: Podkev! Mislil sem, da ste imeli pri vaši hiši včasih samo krave. A ste vozili tudi s konji?

BABICA: Mogoče je pa ta podkev ostala od tistega rajnkega Ugecovega konja.

GABI: Čigavega konja?

BABICA: Več kot 150 let je že minilo od takrat, ko sta v Dreveniku, to je vas pod Bočem, živela dva bolj revna kmeta: Zaklajnšek in Uga ...

ZAKLAJNŠEK: Bog daj, Uga!

UGA: Kaj bo dobrega, sosed?

ZAKLAJNŠEK: Nekaj ti bom povedal, samo mi moraš za gvišno obljubiti, da boš tiho kot grob.

UGA: Saj me poznaš: tiho bom, kot da bi bil mutast.

ZAKLAJNŠEK: Imam tako starega konja, da ga ne morem prodati. Šintarju ga pa tudi ne bi rad šenkal.

UGA: Zdaj še samo reči, da ti je škoda krme, ki jo to tvoje staro kljuse poje.

ZAKLAJNŠEK: Tako slabe zobe ima, da še gristi več ne more. Najbolje bi bilo, če bi midva konja zaklala, nekaj mesa prodala, ostalo pa dala jesti sosedom, ko bodo prišli pomagat delat.

UGA: Kaj pa, če bodo ljudje ugotovili, da so jedli konjsko meso?

ZAKLAJNŠEK: Norce si bodo brili z naju.

Kujnski furež

Tota kostremška fara, kav srečen je tut kraj.
Tam liehko si pomaga, gdav jesti nima kaj.
Tam majo zdej mesorja,
dost mesa za malo gnorja,
kdav če jesti kujnski cik,
nej pride v Drevenik.

Tam gur čez Črne šaule je v Drevenike pot.
»Tam guor kdau kuoja kaule?«
gre vprašaje povsod.
Ko greš čez Kamenšekve goše,
se že kujski cik obvoše,
parve hiše gospodar je kujnski zdej mesuar.

Zaklajnškov sosed Uga je starga kuoja miel;
je škauda bluo za karmo, ko bi jo tut pojiel.
Nikjer ni muogu ga prodati,
šintarji ga ni htil dati.
Kuoje je čudno pridn bil,
da b' nesramno smart storil.

Zaklajnšek, vaški Uga, sta se zmenila.
Da bota kuoja klala, veliko gvijala.
Za kaužo boma gnuar dobila,
šunke boma nasolila,
harbet, rebre no vrat pa vzeme sosed rad.

Pa sta se zmenla, kau bota delala.
Žie nuoš po brusi puoje,
kostnico vredi ma.
Zaklajnšek Ugi kuoja zroči,
Uga ga po glavi počī.
Kuoje se zvarne, obleži, mu Uga kri spisti.

Nedaužna ta živinca je zdej ta rajni fuks,
pri jienem glažki vinca
kopuačem bo za juks.
Ini so ga radi jeli, drugi so ob jiem zapeli:
»Bod pozdravljen, Drevenik,
ko si jie kujski cik!«

BABICA: Ljudje so ugotovili, da so jedli konjsko meso. Kako se časi spreminjajo! Danes je konjsko meso specialiteta, včasih pa konjskega mesa sploh niso marali. Jedli so ga le reveži. Ker sta jih Zaklajnšek in Ugec nalagala, so bili vaščani zelo jezni. Drugače se jima niso mogli maščevati, kot da so si iz teh dveh kmetov norčevali.

GABI: Enkrat si nama povedala, da so se norčevali tudi iz Lemberžanov?

ŽIGA: Če kdaj slučajno kako noro zinem, mi mama zmeraj pravi: Ti si pa res pravi Lemberžan!

GABI: Se si res! To ti, mojster na kvadrat, kar naprej dokazuješ!

BABICA: Iz Lemberžanov so si delali norce zato, ker so jim bili nevoščljivi. Slavni trg Lemberg je pri okoliških kmetih vzbujal ne le zavist, ampak tudi jezo. Lemberžani so bili strašno bogati.

ŽIGA: Bom šel pa iskat zaklad v Lemberg, če ga že na Boču ne bom odkril!

BABICA: Slavni Lemberg je bil včasih še bolj spoštovan, kot je zdaj.

V njem sta cvetela obrt in trgovina. V tem lepem, mirnem kraju so počivali popotniki. Tu so dobili vozniki priprago, da so lahko speljali preko Pečice.

Na strmem bregu nad Lembergom je stal grad. Nekje pa sem prebrala, da ni stal le eden, ampak kar pet gradov.

ŽIGA: Vsega pa res ni treba verjeti, kar prebereš! Nekaj morajo pisati ...

BABICA: Tržani so bili strašno bogati, pa tudi grozno domišljavi in naduti. Še ženili so se najrajši kar med seboj, da jim ne bi kdo pokvaril njihove žlahtne krvi.

Lemberžani

Pozna nas vsak! Smo Lemberžani!
Smo s pametjo prodrli v svet.
Postavni brihtneži na kupu zbrani,
od slave naše vsak je prevzet!
Vodi nas vrli, častiti župan. Glavni postal,
ker edini je znal najbolj široko usta odpreti.
Zraven županja ponosno stoji,
v glavi veliko ima tud' soli...
V dolin'ci naši lepi je lušno živeti!

Še mesec skoraj bi ulovili, si magistrat postavili,
svetlobo z vrečami smo not nosili,
saj oken nismo mi vzdali.
Njivo bi kmalu zoral nam puran, bika zavlekli v zvonik smo,
da tam bi v žlebu travo popasel sočno.
Cerkev smo z gnojem povečali mi,
v lanu cvetočem smo se kopali,
preganjali po žitu svinjo poskočno.

Vodi nas vrli, častiti župan. Glavni postal, ker edini je znal najbolj široko usta odpreti.
Naj nam župan naš še dolgo živi, Lemberg naj dolgo ponosno cveti!
V dolin'ci naši lepi je lušno živeti!
MOŠKI: V glavi imamo veliko soli, slavni naš trg nam zavidajo vsi!
VSI: V dolin'ci naši lepi je lušno živeti!

BABICA (*bere*): Šel je mesar s fureža. Ko se je pijan nekaj opletal po cesti, je izgubil pred Lembergom iz cekra krvavo kašnato klobaso, na obeh krajih zašpaljeno.

Klobasa je ležala sredi ceste. Mimo nje pa je prišel Lemberžan. Ko je zagledal neznano zver, se je grozno ustrašil, tako da skoraj mimo nje ni upal. Naredil je nazadnje le velik ovinek in prišel srečno mimo nje, nato pa jo je divje ucvrl v Lemberg.

LEMBERŽAN: Jej, jej, ljudje božji, velika nesreča se nam bliža! Strašna zverina gre proti Lembergu! Zverina, ki ima spredaj in zadaj roge!

BABICA (*bere*): Junaški Lemberžani se začno zbirati oboroženi z vilami, grabljami, cepci, sekirami, gorjačami, puškami in drugim orožjem in neustrašeno krenejo proti zverini, da ob pravem času odvrnejo nesrečo od sebe in trga.

Kmalu jo zagledajo sredi ceste in se ustavijo pred njo. Nič se ne gane, samo grozeče moli roge naprej in nazaj. Neustrašeni župan tedaj zakriči:

LEMBERŠKI ŽUPAN: Možje, če niste babe, uničite to pošast!

Začne se boj kakor na najhujši fronti. Na vseh koncih je začela lesti kaša iz klobase.

LEMBERŽANI: Glej ga hudimarja, kakšna sreča, da smo pošast ugonobili, prej ko je povrgla. Glejte si samo, koliko jajčec je v njej! Ko bi se vsi ti mladiči izlegli, bi lahko pokončali ves leंबरški trg!

BABICA (*bere*): Ker so premagali in pokončali to strašno pošast in preprečili grozno katastrofo, so se na koncu zasluženo poveselili. Jedli so z veliko žlico in si pridno podajali polne poliče. Utrujeni so popadali v travo in zadremali. Ko so se zbudili, so otrpnili.

LEMBERŽANI (*zaspijo v krogu s pomešanimi nogami, ko se predramijo*): Koliko nog! Kako pa naj vem, katera noga je moja, če so pa vse pomešane! Daj mi mojo nogo nazaj! (*Kričijo med puljenjem nog.*)

POTEPUH : Kaj se vam je zgodilo?

LEMBERŠKI ŽUPAN: Pomagaj nam! Ko smo počivali, so se nam noge pomešale, zdaj pa ne najdemo svojih.

POTEPUH: Jaz bi vam že znal pomagati. A to ne bo zastonj!

LEMBERŠKI ŽUPAN: Za tvojo pomoč te bomo bogato poplačali.

Potepuh jih udarja z gorjačo. Lemberžani poskočijo in ko srečni ugotovijo, da stojijo na svojih nogah, pozabijo na bolečino ter veseli zbežijo domov.

12. ČUDEŽ NAJ SE ZGODI

BABICA (*brska po skrinji*): Zdaj bi se pa prilegla še ena ganljiva zgodba. Le kam se je skrila? Vem, da bi neke morala biti. Aha, tule je!

GABI (*bere ob instrumentalni glasbi*): Tam, na oni strani Boča, v Studenicah, je nekoč živila revna vdova s sinom Jankom. Delala je od ranega jutra v pozno noč, da je preživljala sebe in svojega edinca. Garala je po tujih poljih in njen sinko je zrasel na ozarah tujih njiv, pod vročim poletnim soncem in v pusti jesenski megli. Iz dneva v dan je gledal, kako se njegova mati muči le za borno hrano, ki jo je prejerala od bogatih gospodarjev. In čim večji je postajal, tem rajši je imel svojo mater.

Zimska pokrajina: zaledeneli potok, mostiček ... Mati pere ob potočku.

GABI: Pozimi, ko so bile njive pospravljene, je mati prala za gospodo. Janko, slabo oblečen, a še slabše obut, jo je opazoval. Vedel je, da je voda ledeno mrzla in mati se mu je zasmilila v srce.

JANKO: Gotovo bi bilo bolje, če bi ob moji materi gorel ogenj, ob katerem bi si lahko ogrela prezeble roke. Toda doma imava tako malo drv, da jih bo za ogrevanje najine sobice zmanjkalo še pred koncem zime. Že vem! Odpravil se bom gori proti Boču. Pod drevjem leži odpadla suhljad, ki jo je sneg nalomil z vej.

Topli potok

JANKO: Segaj mraz do kosti, v sneg utiram gazi,
da nabral bi si suhih drv.

Ogenj bo zagorel, mrzel zrak nam ogrel,
bo mamici roke premrle grele.

VILA: Sinko, kaj delaš sam?

JANKO: Tebe pa ne poznam!

VILA, JANKO: Nežen glas imam (imaš), kot iz sanj.

VILA: Vila z Boča sem jaz, nežno boža moj glas,

VILA, JANKO: in nebeško blešči se obraz.

JANKO: Kraj bo ves ožarjen, kjer je potok
leden, pere tam moja mamica.

VILA. Trud bo tvoj ves zaman,
dračja je za en dan...

JANKO: Pa veje nabiral bom vsaki dan.

VILA. Veš, da zeblo te bo?

JANKO: Kaj mi mar, nič zato,

VILA, JANKO: da le mamici bo toplo.

(Janko steče k mami.)

VILA: Čudež naj se zgodi!
MATI, SIN, VILA: Voda topla se zdi,
kot da prala poleti bi.

ZBOR: Delo vile je to, ki s čarobno roko
je ogrela ledeno vodo.
Ne le vilin dar rok, ta ledeni potok
je ogrel dober, srčen otrok.
VILA: Greje vodo ljubezen otrok.

GABI (*bere*): Minila so mnoga stoletja. Janko in njegova mati že davno ne živita več. Toda skozi Studenice še vedno teče potok, ki ima pozimi tako toplo vodo, da lahko stojite bos v njej.

Mnogi sicer pravijo, da je voda topla zato, ker izvira iz osrčja Boča, kjer je večno toplo. A morda imajo le prav tisti, ki verjamejo, da je topli potok vilin dar.

BABICA: Gabika, Žigec, zapomnita si: Dobrota je vselej poplačana z dobroto! Veselo, zdravo srce in delovne roke so vredne več kot vso drugo bogastvo tega sveta.

ŽIGA (*razmišljujoče*): Bogastvo! Zaklad! Je to tisti zaklad, o katerem si mi govorila?

BABICA: Brihten fant! Vedela sem, da se boš do tega spoznanja dokopal kar sam.

GABI: Zakaj pa »izgubljeni zaklad«?

BABICA: Ko se ljudje pehajo za materialnimi dobrinami, mnogi izgubijo dostojanstvo. Ob tem pa zanemarijo duhovni razvoj. Pozabijo na človeka ...

Pa smo v brezsrčnem svetu zadovoljni? Pogrešamo bistvo življenja, pogrešamo - ljubezen. Če ni ljubezni, smo odtujeni. Kdaj bomo končno spoznali, da materialni svet ni vse? Zaklad se skriva v vrednotah, v poštenju, če znamo prisluhniti sebi in drugim, se spoštujemo, zaupamo vase in v soljudi ...

Poglej v srce

Kje je bogastvo, kje je skrit zaklad?
Kam svet drvi, imaš sploh koga rad?
Kje človek je, mar nanj pozabil si,
ko si utapljal v morju se laži?

Pehamo se za denar,
za druge nam je malo mar.
Lakomnost, zlo, laži ... so sveta vladar.

Ljubezen nekam se je skrila.
Bolezen stiska nam dušo, srce.
Družina dom je izpraznila.
Toplina v led se ujela je.

Ko umiriš se, znova bo pomlad;
v tebi bogastvo - to je skrit zaklad.
Če boš vrednote dan na dan gojil,
spet se na lepše svet bo spremenil.

Pozabi zdaj na denar,
za druge znova ti bo mar;
v očeh pokloni čar, blag nasmeh, svoj dar.

Ljubezen spet nas bo odkrila.
Bolezen več nam ne stiska srce.
Družina dom bo napolnila.
Toplina vliva nam upanje.

Zaklad je ...

Išči, poglej v srce!

Notna priloga

Opomba: Zaradi preglednejšega zapisa je pri večini pesmi napisana samo prva kitica. Ostale kitice se pojejo enako kot prva. Solisti pojejo vodilni glas. Deli pesmi se lahko tudi govorijo.

Nori čas

Glasba: Jasna Druškovič
Besedilo: Martin Druškovič

The musical score is written for a single melodic line on a treble clef staff in 4/4 time. The key signature changes from one flat (B-flat) to two flats (B-flat and E-flat) after the third line of music. The lyrics are written below the staff, aligned with the notes. The music features a mix of eighth, quarter, and half notes, with some rests and ties. The lyrics are in Slovenian and tell a story of waiting and hope.

Kot me-gla dan se vle-če. Spet dolg - čas bo-va pro - da - ja - la.____ Jaz tu - di ni - mam sre - če, da na - šo bi
baj-to kra-sil kdo do - ma. Na de - lu a - ti, ma-mi za ev - ri že-ne-ta se dan na dan.____ Mi pa smo non - stop sa - mi!
Ko druž-bo kdo bi de - lal nam?____ Le u - li - ca nas hra-ni, za-vet - je kla-pa po-nu - ja nam.____ O-sam-lje -
ni smo, sa - mi! Ko druž-bo kdo bi de - lal nam. Sa-mi zdaj smo mi, sa-mi zdaj smo mi, jaz, ti, mi vsi.
Hla-dil-nik bom iz-praz-nil, da moj že - lo-dec bo send-vič mlel.____ Brez cil - ja, ce - lo več-nost pred ra - ču -
nal-ni-kom boš pre-če- pel.____ Te-ve mi druž - bo de - la, moj čas na - pol-ni, ga po-pe - stri.____ Kaj bi brez mo - bi-te - la,
ki v pos-tel - ji z me-noj še spi? Ful je no-ri čas bu-tnil zdaj med nas, ču - den to je špas! Pra-zen naš je dom,

zu - naj rom pom pom, u - lič - ni bon - ton. Sa - mi zdaj smo mi, sa - mi zdaj smo mi,
 jaz, ti mi vsi. Iš - če - mo po - ti, vpe - ti v no - ve dni, v čas, ki be - ži.

Moja vas Kostrivnica

Glasba: Vida But
 Besedilo: Štefka Ogrizek

Le - pa je mo - ja va - si - ca do - ma - ča. Vo - kril - ju ze - le - ne - ga Bo - ča le - ži.
 Le - pa je v zi - mi, še lep - ša v ze - len - ju, ko nam pom - lad jo vso o - kra - si.

Samo pogledajte te gričke prijazne, obilo lepote v naročju drže.
 Vinska jih trta krasi rodovitna, zeleni gozdovi domače šume.

Vsakdo, ki pride, jo občuduje - našo vasico, še taka je kje?
 Ponosni smo nate, saj delček si lepe, saj delček si lepe slovenske zemlje.

Ljubim te, moja vasica domača. Za mene na svetu najljubša si ti.
 Najlepša so leta tukaj mi tekla, v tvoji prekrasni okolici.

Hvala za tvoj dar

Glasba in besedilo: Martin Druškovič

Musical notation for the first system of the song. It features a treble and bass clef with a 4/4 time signature. The melody is in the treble clef, and the accompaniment is in the bass clef. The lyrics are written below the notes.

Ti-soč let - ja vre iz glo-bo-čin kri - stal - no čis - ta, bla-go - dej - no po - mi - ri, nam že - jo po - ga - si. Mis-lim

Musical notation for the second system of the song. It continues the melody and accompaniment from the first system. The lyrics are written below the notes.

si u - je - ta v ka - plji - ci je zgod - ba tis - ta, ki san - ja - vo žu - bo - ri spev dav-nih dni.

1. Pe - gaz konj kri - la - ti v Ro
2. V je - ze - ru pod Bo-čem ži-

Musical notation for the third system of the song. It continues the melody and accompaniment from the second system. The lyrics are written below the notes.

ga - ški Sla - ti - ni u - da - ril je s ko - pi - tom, stu - de - nec še ro - di. No - vi - ca o ro - ga - ški je vo - di ču - dež - ni raz -
vel je straš - ni zmaj, po - šil - jal blisk, vi - har je tja v log, ze - le - ni gaj. Je z moč - nim re - pom ma - hal, s tem vrel - ce pre - bu - di. Vir

1. 2.

ši - ri-la se med lju-di in kraj se raz-cve-ti. vir Kos-triv-ni-ški. Hva-la iz sr-ca za vse, za vsak tvoj

zdrav-ja je, nas o - sve-ži iz - - -

dar, na - ra - va, ki nam ga kot do - bra ma - ti vda - no po - da - riš. Bo - mo

zna - li po - skr - be - ti, da os - ta - neš zdra - va, da v sme - teh in di - mu se ne za - du - šiš?

Hvala iz srca za vse, za vsak tvoj dar, narava,
 ki nam ga kot dobra mati vdano podariš.
 Čuvali te bomo, da boš z nami dolgo zdrava.
 Prosimo te, da nas še naprej pojiš!

Opojno dehtiš, bogato rodiš!

Roparje so ujeli

Glasba: Jasna Druškovič
Besedilo: Martin Druškovič

Ritmični govor: Ti babi, res vse veš, si živ' leksikon! Ko jaz bom odrasel, kot ti razgledan bom!
Ne vem, če iz moke bo tele kaj kruha. Tvoja glava je čist' prazna, oslarije kuha!

1. Iš - či ra - je dal - je, mo - go - če boš od - kril, kje ro - par je bo - gas - tvo v Ba - lu - nja - či pus - til. Ko z dru - gi mi raz - boj - ni - ki na
2. Gro - fu A - tem - su si - na so u - gra - bi - li, vi - so - ko od - kup - ni - no so zanj zah - te - va - li. Raz - boj - ni - ke na - zad - nje so za -

Bo - ču se je skri - val, ob gro - zni po - gla - var - ki Špel - ki v ja - mi je skrit pre - bi - val.
pr - li, vse u - je - li, ro - bus - tni po - gla - var - ki Špel - ki gla - vo z vra - tu so sne - li. Ro - par - je so na - zad - nje u -

je - li, pa Špel - ki gla - vo sne - li. Za la - kom - nost živ - ljen - je so da - li, pre - poz - no, za - man so se ke - sa - li. Vsi hu - do -

del - ci, ki kra - de - jo, naj kaz - ni ne u - i - de - jo. Ne - koč pri - šel bo tis - ti čas, pra - vi - ca

pri - de med nas. Pri - šel bo čas, pri - šel bo čas, pra - vi - ci zreš v ob - raz.

Vile z Boča

Po ljudskih motivih: Martin Druškovič

The musical score is written for a piano and voice. It consists of two systems. The first system has a treble and bass staff. The treble staff contains the melody with lyrics underneath. The bass staff provides a harmonic accompaniment. The second system continues the melody and accompaniment. The key signature is one sharp (F#) and the time signature is 4/4. The lyrics are in Slovenian.

Da svet bi zla ob - va - ro - val, nam goz - dne vi - le Bog je dal. Da bi lju - dem bi - le v po -

moč, go - ri, kjer naš je Boč. Da bi lju - dem bi - le v po - moč, go - ri, kjer naš je Boč.

Če huda ura bliža se, naj človek varuje se je.
Pred ujmo vila vas svarim, mleko za lon dobim.
Pred ujmo vila vas svari, mleko za lon dobi.

Na njivi žito plejemo, še travnik vam pograbimo.
Zapojemo, zaplešemo, zlati mir ljubimo

Na njivi žito plejejo, še travnik vam pograbijo.
Zapojejo, zaplešejo, zlati mir ljubijo.

Delajmo

Glasba: Jasna Druškovič
Besedilo: Martin Druškovič

Do - zde - va se mi, da ne - del - ja je. Ne vem, saj de - lo kar na - prej pri - gan - ja. Ne že - ni - te za de - lom se, lju - dje! Ne -

del - ja je, mo - li - tev Bog po - klan - ja. Po - be - ri se od tod, be - rač za - bit! Ne bo - do tuj - ci pa - met nam so - li - li! Daj,

ra - je de - laj, poj - di se so - lit! Ne mis - li, da do - bil boš jest' in pit'. De - laj - mo, saj le de - lo kre - pi te - lo, du -

ha. Se sla - vo ti bo pe - lo, če pri - den boš za dva. Za - vi - ham si ro - ka - ve, po -

čit - ka ne poz - nam. So ro - ke moč - ne, zdra - ve, saj de - lam dan na dan.

Le eden je odjezdil doli v vas,
tam v cerkvi je, pri maši zabušava.
On je lenuh, le Bogu krade čas!
Naj dela, da bogastvo bo pri nas.

Delajmo, saj le delo krepí telo, duha.
Se slavo ti bo pelo, če priden boš za dva.
Zaviham si rokave, počitka ne poznam.
So roke močne, zdrave, saj delam dan na dan.

Zvonovi pojejo

Ljudska, prir.: Jasna Druškovič

Le - po__ zvo - no - vi po - je - jo, ve - čer - ni - se zvo - ni._____ Ne - del - jo o - zna - nju - je - jo Gos

Ne - del - jo o - zna - nju - je - jo Gos po - do - ve__ čas ti._____ Le - po__ o -
po - do - ve__ čas - ti._____

pra - ne mi - ze so, pre - bri - sa - ne klo - pi,_____ vse je le po__ pri - prav - lje - no za dan Gos po - do -

vi._____ Vse je le po__ pri - prav - lje - no za dan Go - spo - do - vi. A gre - šnik tru - den in zas-

1.

pan ne sli - ši va - bi - ti. Je v greš - no d'jan - je za - ko - pan, svet' praz - nik za - mu - di. Je

2.

Le bo - di nam poz - drav - lje - na so - bo - ta, ve - čer ti. Da

1. 2.

bi le en - krat sreč - na b'la so - bo - ta zad - njih dni. Da

Ko je Bog ta grešni svet ustvaril

Ljudska, prir.: Jasna Druškovič

Ko je Bog ta greš - ni svet us - tva - ril, ri - be, pti - ce vse je sku - paj

spra - vil. In pos - lal je A - da - ma na svet, mis - leč: "On vla - dal bo - de ce - li svet."

Ko čez čas Bog Adama vpraša,
kako se mu na svetu kaj dopade,
pa vzdihne: »Oče!« stari naš Adam,
»Gorje je meni, ker sem vedno sam!«

In pošlje Bog Adamu trden spanec,
da on na svetu ne bo večni samec,
mu vzame eno izmed reber preč,
ustvari Evo – to je njemu všeč.

Ko čez čas Bog Adama vpraša,
kako se žena Eva kaj obnaša.
»Le zderi mi takoj vse rebre ven,
ustvari mi še mnogo takih žen!«

Ko čez čas Bog Adama vpraša,
kako se žena Eva kaj obnaša:
»Oh, predobri usmiljeni Gospod,
le deni rebro meni nazaj not!

Pred ženo Evo nikdar nimam mira;
ponoč', podnevi vedno me sekira,
zvečer pa, ko k počitku se podam,
si moram posteljo postiljat sam!

Samo sedela bi in knjige brala;
namesto, da bi kuhala in prala.
Zvečer pa, ko k počitku se podam,
si moram bolhe še loviti sam!

Pred ženo Evo nikdar nimam mira:
ona z mano vedno se prepira,
po sili še komando če nosit,
do grla sem že jaz te babe sit!«

Je videl Bog, da Adam nima mira:
ponoč', podnevi vedno se prepira,
odprl je rajski vrata na stežaj –
za vedno spraznil je ta lepi raj.

Zato pa čujte vi, moške in žene:
potrpežljivo nosite to breme,
da ne bo naš usmiljeni Gospod
vtikal rebra vedno ven in not

Kojnski furež

Ljudska iz Kostrivnice, prir.: Jasna Druškovič

To - ta Kos-trem-ška fa - ra, kau sre-č'n je tut kraj. Tam lich-ko si po - ma - ga, kdau jes - ti ni - ma kaj.

Tam ma - jo zej me - sar - ja, dost me - sa za ma - lo gnar - ja, kdau če jes - ti kojn-ski cik, naj pri - de v Dre-ve - nik.

Tam gur čez Črne šaule je v Drevenike pot.
 »Tam guor kdau kuoja kaule?« gre vprašaje povsod.
 Ko greš čez Kamenšekve goše, se že kujski cik obvoše,
 parve hiše gospodar je kujnski zdej mesuar.

Zaklajnškov sosed Uga je starga kuoja miel;
 je škauda bluo za karmo, ko bi jo tut pojiel.
 Nikjer ni muogu ga prodati, šintarji ga ni htíl dati.
 Kuoj je čudno pridn bil, da b' nesramno smart storil.

Zaklajnšek, vaški Uga, sta se zmenila.
 Da bota kuoja klala, veliko gvijala.
 Za kaužo boma gnuar dobila, šunke boma nasolila,
 harbet, rebre no vrat pa vzeme sosed rad.

Pa sta se zmenla, kau bota delala.
 Žie nuoš po brusi puoje, kostnico vredi ma.
 Zaklajnšek Ugi kuoja zroči, Uga ga po glavi počí.
 Kuoj se zvarne, obleži, mu Uga kri spisti.

Nedaužna ta živinca je zdej ta rajni fuks,
 pri jienem glažki vinca kopuačem bo za juks.
 Ini so ga radi jeli, drugi so ob jiem zapeli:
 »Bod pozdravljen, Drevenik, ko si jie kujski cik!«

Lemberžani

Glasba in besedilo: Martin Druškovič

First system of the musical score for 'Lemberžani'. It consists of a vocal line and a piano accompaniment line. The key signature has two sharps (F# and C#), and the time signature is 4/4. The lyrics are: Po - zna nas vsak, smo Lem - ber - ža - ni, smo s pa - met - jo pro - dr - li v svet. — Po - stav - ni briht - ne - ži na ku - pu.

Second system of the musical score. It continues the vocal line and piano accompaniment. The lyrics are: zbra - ni, od sla - ve na - še vsak je prev - zet. Vo - di nas vr - li, čas - ti - ti žu - pan, glav - ni pos - tal, ker e -

Third system of the musical score. It continues the vocal line and piano accompaniment. The lyrics are: di - ni je znal naj - bolj ši - ro - ko u - sta od - pre - ti. Zra - ven žu - pan - ja po - nos - no sto - ji,

Še mesec skoraj bi ulovili,
si magistrat postavili.
Svetlobo z vrečami smo not nosili,
saj oken nismo mi zidali.

Njivo bi kmalu zoral nam puran,
bika zavlekli v zvonik smo, da tam
bi v žlebu travo popasel sočno.
Cerkev smo z gnojem povečali mi,
v lanu cvetočem smo se kopali,
preganjali po žitu svinjo poskočno.

Vodi nas vrli, častiti župan.
Glavni postal, ker edini je znal
najbolj široko usta odpreti.
Naj nam župan naš še dolgo živi,
Lemberg naj dolgo, ponosno cveti!
V dolin'ci naši lepi je lušno živeti!

V glavi imamo veliko soli,
slavni naš trg nam zavidajo vsi.
V dolin'ci naši lepi je lušno živeti!

V dolin'ci naši lepi je lušno živeti!

Topli potok

Glasba: Secret Garden
Besedilo: Martin Druškovič

Se-ga mraz do kos - ti, v sneg u - ti-ram ga - zi, da na-bral bi si su - hih drv. O-genj bo za-go - rel, mr-zel

zrak nam o - grel, bo ma-mi-ci ro-ke pre-mr - le grel. Sin-ko kaj de-laš sam? Te-be pa ne po-znam. Ne-žen glas i-mam

kot iz sanj. Vi-la z Bo-ča sem jaz, než-no bo - za moj glas in ne-beš-ko bleš - či se ob - raz. Kraj bo ves o-žar-

jen, kjer je po-tok le - den, pe-re tam mo-ja ma - mi - ca. Trud bo tvoj ves za - man, drač-ja je za en dan. Pa ve-je na

bi - ral bom vsa - ki dan. Veš, da ze - blo te bo? Kaj mi mar, nič za - to, da le ma - mi - ci bo to -

plo. Ču-dež naj se zgo - di, vo-da to - pla se zdi, kot da pra - la po - le - ti bi.

De-lo vi - le je to, ki s ča-rob-no ro - ko je o - gre - la le - de - no vo - do. Ne le vi - lin dar

rok, ta le-de - ni po - tok je o - grel do-ber, sr - čen o - trok. Gre-je vo - do lju - be-zen o - trok.

Zaklad je

Glasba: Tomaž Stradovnik
Besedilo: Martin Druškovič

Kje je bo-gas-tvo, kje je skrit za-klad? Kam svet dr-vi, i - maš sploh ko-ga rad? Kje člo-vek je, mar

nanj po-za-bil si, ko si u-tap - ljal v mor-ju se la - ži. Pe-ha-mo se za de - nar, za dru-ge

nam je ma - lo mar. La - kom-nost, zlo, la - ži so sve-ta vla - dar. - - - Lju - be - zen ne-kam se je skri

Ko umiriš se, znova bo pomlad;
 v tebi bogastvo - to je skrit zaklad.
 Če boš vrednote dan na dan gojil,
 spet se na lepše svet bo spremenil.

Pozabi zdaj na denar,
 za druge znova ti bo mar;
 v očeh pokloni čar, blag nasmeh, svoj dar.

Ljubezen spet nas bo odkrila.
 Bolezen več nam ne stiska srce.
 Družina dom bo napolnila.
 Toplina vliva nam upanje.

Zaklad je, išči, poglej v srce!

Izdajo knjige so finančno podprli:

- Občina Rogaška Slatina
- Krajevna skupnost Kostrivnica
- Kmetijska zadruga Šmarje pri Jelšah
- MOS Servis, Rogaška Slatina
- Strojna zemeljska dela Aleš Tadina, Brezje pri Podplatu

Iskrena hvala!

Jasna in Martin Druškovič
IZGUBLJENI ZAKLAD
MUZIKAL

Izdalo in založilo:
Kulturno-prosvetno društvo Kostrivnica

Lektoriranje:
Zdenka Izanc

Oblikovanje in notni zapis:
Jasna Druškovič

Fotografije:
Damjan Regoršek

Oprema in tisk:
Grafika Gracer

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

782.8

DRUŠKOVIČ, Jasna

Izgubljeni zaklad : muzikal / Jasna in Martin Druškovič ; [fotografije Damjan Regoršek]. - Kostrivnica : Kulturno-prosvetno društvo, 2014

ISBN 978-961-281-290-4

1. Druškovič, Martin
271710720